

1
Мгась Скрапка

Артіе Не Мядзі літара

(Надсудыя у адной дзеі!)

Тыятыя асобы:

1. Ялена Міхалаеўна Варышонка - старшая
каласа "Кастрычнік", наведніца
шкы каласа, Тэры Сацыялістычнай краіны

2. Антоніа Левонавіч - яе мужак, гадзі 55. Ка-
дэнт сацыялістаў, партыйнік

3. Пашаўеўна за сынамі.

Добра абсталяваны прасторны пакой: кніжні-
чка, тэлевізар, тэлефон.

(За сынамі Антоніа Левонавіча кляе мёртвы на-
контэрт і падтэлье адрас.)

Антоніа Левонавіч - От, браці, уладкаваўся можа
падубегам на работу, а ты адзін яе пошту Тэра
кідасі мой асаблы саўратар. Яно каму б, дамамама
Тыятыя рас тэрва. Сам бачу, кэсу у яе коні напашкаў.
Як ні-як сфармаваў каляса, Тэры сацыялістычнай
краіны. А я шчо? Контот. Задыгаю бачу кэлі і краўдот.
Мужак контот, а жонка уты кро! А з друіма бачу-
і прывіты: жонка у чебе не прэфа жонка, а гурот і
контотнік.

А ченер томи болми. Да тоблено рэспубліцы рэжымам.
Т сурова у нас гдуць на араву. Так правдаты, кагас
каспрыткамі назвалі. Іх часцей ёсць розная інфармацыя
не аўдыа. Хоть ты махалам махав. Тэму та, што
тыбылі ўраженне на дзельшчы. Ну, добра, другі праслы праслы
ее кніжку, у ёй ^{як} фінанса вонякам. Як ты не паміш.

А з некаторых распамвае, каляты еб год, як як вешна
у перы. каляты "каляты" і чы есць Валга".

А гэтаму хацеў за е адказаць. "Так, моў, і там - удава,
адшпачуаць годоў як мучок у проці найшоў? Валгай пачына
не знаеся, на "Свіслета" кабавы. Даву багара, правдаты
у алама". Паўзельны з еб штоаі крашамата дум-
ка, год чучь не з'ея мідне. Я т, гаворачы, дзёртач-
ны чашея, а ты такоя чупса надумаў.

Разумеея, у ашоты час і сфаў спарываць доракарау.
Т апажаць на ашоты мурба, а тут ашот і званіа.

(Званіа мурба) Ну, во, мекі на паміне. (З'ея мурба)
~~Але, чыя?~~ Ну, я чыя аухаю. Кто? Я. Ашот, штоаі мурба
каго в'абе? Мотку? А сам шчо, удавал? Каліа, каліа!
И сф, м'а гара найшла са глава. (Клаўзе мурба)
Он народ найшоў. Ашотча правіа ~~на ашот~~ памінаць
фе на ашот, год на клаўзе званіа, як бошча и яш
кай паша чухаю сонца аша болва. Так чыя паша
болва, мот бацька у Мотек паша за ашот есць
хашот? А ченер другав мотка будзе ты годоў
галач ашот, каб як кіламетр правіаць.

Кавошча, катя, савенка, угада мейдн курабля, каб пелароб
хадзуб, норт павбавць. (ізгой званок)

Але! Анжос сучас. Цхо сь прадаць? Кек тек. Заўра
да нас прыводнае аржестр. Які які? Стыпашагн? А, сьма-
ноты. Так бп і сьмадзі. Сьдбр. Курадам (клядзі пурды)
І вьс там чьмь дрен: званкі, званкі. Кьмь сьмакн. Тьс-
кі на кантошн і адполнш. (нот званок)

Ну, каму там засьвурблє? А, зьтн тн, Мрэн? Які
халшт? Аз жараблє? А тн, галубн, кал сьдн, мотн
жарабн на хвост яно кьганн. (сє зьснн кьдзє пурды)

— Он, ладок, без шьне не мотн халштн зьмьтн. Тншн
тнл, кьд ^{зьясн} тьнабьтн. Да мнє хьт сьд мьтрай, донь не, пьбє
у кьнтрн за мьрєтн кьд пьзвєлнць. Тьсн тькогн у кьтрай-
кьтн - за тьдзєн бьтракратн сьтн.

Закадзнь тьчнє.

Аннє мьтн мьснє: Але тьжн не зьмьдн?

Анжос Рьдвнчн: Дзєлн мьт. Сьчн тнл мьтн мьтн мьтн

Аннє мьтн мьснє. Не, я сурьдн.

Анжос Мьтнчн: Я мьтн сурьдн і адкьдн. Калн у дьвєч,
тн пьтнчн чьтн мьтнчн шькнчн.

Аннє мьтн мьснє: А тнл вьднєн, хьт зьмьдн?

Анжос Мьтнчн: Хьдн чьт зьмьднчн, калн чьтн дьвєч
дзєднчн.

Аннє: Тьтн тн з рьєтн зьмьдн.

Анжос 1: Ян бьтнчнчн у рьєнє не мотн бьтнчн бьтнчн.
Зьсуднчє дьрнчн у пьднчн і пьчнчн бьтнчнчн.

4
Лена Лукашэна: Сам ты влюблен. Там в фантасі 3 расы,
каб прыхаля туды сушырамань некую заметную там-
тасю.

Антось Левонца: Анкі-лі. Я думаю хрэ з вайшэ канфорт
не нэго некі абодушыца. Ну, што будзе. Маме у мя
я напрышчэ, Бовала, і у партызане. Зрэ бодь, а я кроку
дрыгаш. Дзі во, дрыгаш — можады, кам сьведэ сьм-
ца аўдэаць! Я разумеш, напрыш ад мэршау
у хвотуат паўнамерь і сьвед, вот хвотуат, я намерь.

Лена Лукашэна: Выхады, сьвета не вярэды.

Антось Левонца: Выхады, сьвета, што? Каб не было там
верэды, давай адрэты гэты балабон? А?

Лена Лукашэна: Дзі я і сама дурно ад гэтым думаш.
Дзі што т зробш, правды. Так, напрышчэ.
А чыю вош што, Левонца. Я наведу у расы, а
ты муш тавэст за перадком у хаче.

Антось Левонца: Дзі ты што, сурэды, сушырамань чышафашы?
Тавэст, хаче, не паўкараі. Разведаш, што за яна дворы?
можы — прымай на-нашау з павалай і улаваб.

А казі мэн гз мождушыца пэнагончэст чэ рэваншэста,
сушырамань ян драмэстау. Вядом, не з аўтэмафам, ам
бодэ дотлашэстам. Так і сьвет і м., Пэновэ-мод-
вэст, не забывайце пра мс сьвет бацькау і дзедау.
Я што кроку вэнтэшау не вадзэшыца. Кроўсэ тэс
за яе рэшышчыца. Хай не зэбывайце паўкараі
і мэню, і не цытуць свае ролэ сьветныя у наш
Совішэ агарод. ~~Вэст~~ Бо надзвешыт наш аталыт плот.

Вот!

5

Алена Лукашукна: Побыра, павура. Сама ведаро, кыро такса
"прывесены" скажам. Лени боц уце партрэт Франка
навесту.

Андрей Млокавіч: Кво праца, то праца. Дружыт вучу, а сам... маў-
ру, маўру. (с'яновыча на стужу з партрэтам да лены)
Ну, камандыр. Камандуі, як лени.

Алена Лукашукна: Трышкі вашай. Так права, пралаб (Андрей сядзеў-
це партрэт лены). От, чыста! Мн шчо, не гучы? Правоб.

Андрей Млокавіч: Ну, пот скажы. Ёй права, а лене не лене.

Алена Лукашукна: Вашай дроге.

Андрей Млокавіч: (Здымае са стужы) Ну, вось чыста права. Смет-
рачна.

Алена: О, пот ледзі, у сіметрыі пачаў раздраныя.

Андрей Млокавіч: Казу расфумарам. От, ледзі: нос лярэ
пасрод твару, а не гым тваре. Два локі згоры ме сіметры-
адно тым, другое тым. Трот і вучыт - усе на сіметрыі.
Алена?

Алена Лукашукна: Не зучыт уцебе то нос зучыт не на сіметрыі.
Бо лым на праваб шканы аберамывае.

Андрей Млокавіч: Падумо? (паводчыча у лавуру)

Алена Лукашукна: Ах, та ешчэ старт! Невернае год прамаў, а сам
сіметрыі не ведае. (шлеме)

Андрей Млокавіч: От баба, і сурма с'яновыча (таксама шлеме)

Алена Лукашукна: (паводчыча на партрэт лены) Эх, Франка с'яновыча,
самых. Не не згарылае шчо з таво, вачу пот с'яновыча.

Андрей Млокавіч: А лена Берон! У снот, як бабка-машура.

Веронік

6.

Алена Лукашэвіч: Прагалі тыя? Сэрца мэтажна саўдарт у
траве за дзвудзі.

Андрэй Левонскі: Мо не лічы дзвудзі. Хлопцы трыццаць год. Паўдзень
заўсёды маняць, а ўночы - дзвудзі.

Алена Лукашэвіч: (узгадніваючы) Для мяне дзвудзі ўзростаюць не вельмі
рабочыя. За дзвудзі не п'юць, ні з'яўляюцца. Можа што здары-
лася?

Андрэй Левонскі: А чаму сама не паўдзень?

Алена Лукашэвіч: Занадта вельмі. Не п'юць гэта.

Андрэй Левонскі: Як бацькам у галоўнага гэтапаца завода мяні
работы, гэты і сярэдняе класа.

Алена Лукашэвіч: Гэта праўда. Але ж ён рэгулярна п'юць
п'юць і з'яўляюцца.

Андрэй Левонскі: Імгнэ напішы. Нам жа свата дзвудзі нечэ
бацька. Інакш чым нашы дзвудзі: працаваць, ні п'юць,
ні з'яўляюцца. (паказваючы на партызан сабе) Ну, той п'юць, п'юць,
маюць. Ён жа увесь на мне і крошчымі паўдзень.

Алена Лукашэвіч: А можа, і сабе там крошчымі п'юць?

Андрэй Левонскі: Хлопа п'юць вогні. Затое ў нашай Верці харак-
тар вакаваная п'юць. П'юць не свараць. Неважэлі ў кансерва-
турны - і п'юць. Ды што з гэтага. Скончыць і зні-
кнець кепскадушныя і дзвудзіныя з'яўляюцца.

Алена Лукашэвіч: Верці не така. Яна на вадкасці і вогні
слова дае, што п'юць у кансервацыях дзвудзі, каб,
своімі ^{за} сваімі класамі нашы дзвудзі сапраўдна
мраць трыццаць.

Андрэй Левонскі: Яна ж табе слова давала і кажу не адра-

Зачь.

Виена Локалаева: То кася, а зато душа.

Андрей Левонков: А Трашкя шиню у чебе поймаюв како Трачь?

Виена Локалаева: А хуба те блягуо зинюу вобраю? Даи бог
кошпая мача такую плевелю.

Андрей Левонков: Ды шюс і козачь, Трашкя у мене малаб -
чине. У всеи на мене. А шюс пкше нима, зинюу те на мене.
І я тебе ішио раз маюв вобрані рабю.

Виена Локалаева: Ах, Трашкя, Трашкя! Келюмо шюс зурюмь?
(Званок у фелерах. Виена Локалаева подалюча
да тэлеграма.)

Андрей Левонков: Ды не тудя. Званючь у хатю.

(за сцэнаю гомас: Виена Локалаева, вем тэлеграма.)

Фелера адгэманюча Дзюратне подал тэлеграму. Званюча
Званючюча.

Андрей Левонков: Ну, гомай, гомай. Шюс там? Аж како?

Виена Локалаева: А рацтаны ад Трашкя? Моты вачь бля?

Андрей Левонков: Гомай хумай. Не карней.

Виена Локалаева: (чытае паволта, нубе мотер стурас,
батогас вепокнууча на лотю) Трашкятане тэрmino-
ва далі тры годы. (тэлеграма подал на
падуочу. Виена Локалаева знесменас сядзюча на
канкану. Андрей Левонков распрюй рот і шюрога
расстасюу рупі. Нейкя час паюза. Падуам Андрей
Левонков подалас тэлеграм, вачюне се у руках.)

Андрей Левонков: Ажучь ты гомы узлеме талас шюва?

Таргала те бачы не мота каб нашага Трешку пасадзілі
(гатава), „Тры-язумай-це тэр-мі-ноба, тэрмі-
ноба, га-лі, галі тры га-да.“ Але яна
галі.

Алена Мікалаевна. Апоўна, адкуль та гэта такія
напачы не нашы голы?

Андрэй Левоначка (што зьвесна) Анжы, адкуль? Гэта цераз
цале. Але, бацька, „Трешка, Трешка, і разумок і вун-
кашчэнык“. Вось табе і разумок. Як я чыр мара
у вост млы? Пачынаюць ^{пачы} прамоў я на чыне. ~~Кірава~~
Не зная табаў дзе мой суд знаходзіцца. І ў радні такога
не было. Не дзед, не бацька. І рантам - радня сын! І тое
яму, абароніму, не ханаме? Тры Савецкіх уладзе перадаў.
Савецкае ўлада за татара вачына. Уперта з млада
гэ пачыноў. Анжы завід даверлі. І та табе!

Уе! Контане! Чыма у мля сына! Гэма валь-
фак нашае свей. З сэрца вон я!

Алена Мікалаевна. Уста мот. Разышоўся, суседзі пачыноў.
Андрэй Левоначка. Чі не думалі мот вачы у млыну вачыноў.
Алена Мікалаевна - і мотка гэта думі і не так?

Андрэй Левоначка - Ілі не так, Ілі саўдана ^{зены} „Тры гада“
не гатаюць та тры гады курэрты.

Алена Мікалаевна - Інак галіда! Інак галіда!
Андрэй Левоначка. І мот моткі самота моткі моткі, готкі
наш дзед. ^{Трешка} ~~Ст~~ ма так дзедра вуніноў. Дотлоі вачы-
нісе. Веркі праз год споткіць кансерваторыю.

Алена Мокшалева - (Дасяе чамарон, смагае
мудры рэго) / Вось ён чымся шэнка, шоры, каўз
кальчаны. А што што? Не, чымая вельга.

Май смярдзіва. Вераце чамарон! Як ты, ~~Алена~~
Андрэя думаш? Ва што ён пасадзі?

Андрэя Левонавіч. Трэбуе не даберу. Не маю, як каўз
мекіў неўзе. Вострыя перабраў.

Алена Мокшалева - Не можа быць. Ён та такім сьмяротым
хлывікам рэс утварылі.

Андрэя Левонавіч. Вось глэнна, у чоткі балонце вэрць
воўзла, Я не кы ем пайшоў? Ці не на рэаль
рэзкі?

Алена Мокшалева. Док та у нас ніком ніко не сьдзеў.

Андрэя Левонавіч. Як та не сьдзеў? А Митрон?

Алена Мокшалева. Мо т мне радны мой Митрон.
Кудзіма Сцяпану родны Кведар. Ён та мейб мач
куш

Андрэя Левонавіч. У тавот сьравак і кум радны. На
смагоне перадаваў.

Алена Мокшалева. Не пльвучае глэнна. А каўз што
на тае пабала, та моте на твае радны Тром-
на пайшоў.

Андрэя Левонавіч. А ку, ку!

Алена Мокшалева: Як та табе Даніла давоўзла.

Андрэя Левонавіч. Як бойкаш не ведаеш - бацька мой.

Алена Мокшалева. Ці не ён гэта сьдзеў іду трыце.

Андрей Левонатов (Звоетса) / Мот еваго бацьку не камай.

Ну, Фрагга, сядзеі! А за што сядзеі? Кшчэ прот царот
за удзел у забасуджэнь. Ен, можа сказаць, селен-
куно чыста ратэставай.

(Звоетса. Дармадочна сядзеі. Мад т рупе праўдыве
наперку. " Вот прадацьце, гарантыя. Дыўганке на
тэлеграфе перадаёмана адну літару. Восе сапраўд-
нае тэлеграма".

Андрей Левонатов (Без тэлеграму і зноў камай котам)
Трот-судмані-це тэр-мт-ова. (Звоетса) / Вот
што яот над кшчэ зозекваочна. Мад т само тэле-
грамна.

Алена Лукашэвіч (Без з яго рупе тэлеграму і само котам)
"Трот-судманіце тэр-мт-ова". У сапраўды мад т сама.

Андрей Левонатов. Чакань, чекань. А мот далей камай.

Алена Лукашэвіч (котам) / "Трот-судманіце тэр-мт-ова,
Тал трот гадот..

Андрей Левонатов. Давай стучот. (котам) / Трот-судманіце
тэр-мт-ова Та-лі трот гадот. Восе лшо шрот!

Алена Лукашэвіч. Ой, Андрэй! Тэма т мек і сечь.
Кешай унучот Тал сапраўдот ^{заўтра} трот гадот ~~заўтра~~.
У лшот запрашачот кшчэ не мекшот.

(Андрей з Аленай не радасяет абраманна і чы-
сучыс)

Андрей Левонатов - Ну, я т кезат.

Не можа быць, каб мой сям год... яшчэ самая
Алена Лявоньева. Ой, Антон, Антон! Здаецца, ты нешта
другое казаў.

Антон Лявонавіч. Чала што пад зносьць скажам. Галоў-
нае, што ўсе добра скончылася. А чыму вось што-
вактугай з тамагата к корыту тых чыстых шрап
і шашку, а кладзі туды банку з медамі, вядзіткі.
А там часам сямку у магазін і купіло унуч-
ка падарунак. (важкозеля, сьвінчыца келі порт-
эта сама, называе на яго павязам і падмітрэч-
ка, ~~ва~~ вазможае) Ну, я не казаў? Увесь на мне і
кротелькі падбраў.

Арыгінал знаходзіцца ва ўстанове
«Беларускі дзяржаўны архіў-музей літаратуры і мастацтва»

[1960-9-1970-221.]